

Beverly Barkat Screening Layers

Curator: Smadar Sheffi

Design: Studio Avidani

Photography: Michael Amar, Ran Erde

5.12.13 - 28.12.13

בברלי ברקת
רבדים

אוצרת: סמדר שפי

עיצוב: סטודיו אבידני

צילום: מיכאל עמר, רן ארדה

בית האמנים ע"ש יוסף זריצקי, תל אביב | גלריה ע"ש דני ושי דנון
ב'ה' 10:00-13:00, Fri 10:00-13:00, Mon-Thu 17:00-19:00, Sat 11:00-14:00
The Zaritsky Artists' House, Tel Aviv, 9 Alharizi St., 6424408
רח' אלחריזי 9, 6424408 | טל': 03-5246685 | www.artisthouse.co.il

Beverly Barkat
Screening Layers

Curator: Smadar Sheffi

בברלי ברקת
רבדים

אוצרת: סמדר שפי

About the Exhibition | Smadar Sheffi

Beverly Barkat's drawings unroll like scrolls, promising a narrative and generating wonder. They refuse clichés of drawing, and instead dwell between the realms of eastern calligraphy and western Abstract Expressionism. The drawings bring to mind Franz Kline but also Willem de Kooning, the memory of observational painting, and attest to a passion for large painterly gestures.

Barkat's painterly drawing or draughtsman-like painting, defies definitions separating drawing from painting, linearity from color spots, or distinctions based on materials. She creates works which constantly track new frontiers, diving inwards to the black hole of unconsciousness. This is a journey taking place on expansive sheets of paper, and occasionally on canvas, in realms of ambivalence and memory.

The painting alternately approaches and distances itself from the familiar and identifiable, anchored in deep attentive listening. Barkat adopts a Janus-like gaze in her art, looking at past and future, backwards and forwards, inwards and outwards, to create a transition between calm and turbulence, the existing and the ephemeral.

Barkat's works are neither night nor day – they challenge the notion of linear time. The movement in the works insinuates rockslides, contours of dissolving human bodies, an abyss, a molten core, the silence after a struggle.

על התערוכה | סמדר שפי

הרישומים של ברבלי ברקת נפרשים כמגילות, מבטיחים סיפור ומקימים תהייה. הם מסרבים לכל קלישאה על רישום, ונעים בחופשיות בין התכתבות עם קליגרפיה ממזרח אסיה לאבסטרקט האקספרסיוניסטי. הרישומים מאזכרים את פרנץ קליין אבל גם את ויליאם דה קוניג, וניכר בהם משקע של ציור מתוך התבוננות ונהיית הלב אחר ציור של מחוות גופניות גדולות. הציור-רישום או רישום-ציור של ברקת אינו מחויב להגדרות המבחינות בין רישום לציור ובין קווי לכתמי, או להבחנות המבוססות על בחירת החומרים.

היא יוצרת עבודות שהן גישוש מתמיד אחר אפשרויות חדשות וחתימה פנימה אל הבור השחור של התת מודע. זהו מסע על מרחבי נייר גדולים, ולעיתים על קנבס, הפלגה למחוזות של אמביוולנטיות וזיכרון. הציור מתקרב אל המוכר והמזוהה ומתרחק ממנו חליפות, אך נותר מעוגן בהקשבה עמוקה. זהו ציור הודן במבט הכפול, כמו זה של האל יאנוס (Janus) – על העבר ועל העתיד, קדימה ואחורה, פנימה והחוצה, ויוצר מעבר בין מצבים של שקט לסערה, בין הנוכח, הקבוע לחולף.

לעבודות של ברקת אין זמן. הן מצויות בלא יום ולא לילה, יוצרות תחושה של סיכון המאפיינת את עבודותיה. דימויים של תנועה עזה שאפשר לראות בהם מפולות סלעים, או לעיתים גוף אנושי שקווי המתאר שלו מתמוססים ומולכת בהם תחושה של סף, תהום, לבה המאיימת להתפרץ. בעבודות אחרות דומה כי דממה הכריעה רעש אחרי מאבק.

n°
cm 122/208

n°
cm 122/233 V

The works have a shifting surface yet are extremely precise. Barkat works without the safety net of correction, as if on a high note beyond human hearing, marking the note, that specific moment at which the work is finished.

Barkat's inspired technique triumphs over the two-dimensionality of charcoal on paper. Embedded in her oeuvre are memories of experiences creating in ceramics, glass, metalwork and architecture. Barkat has an intimate control of materials, volume, and what transforms space into place. The flow of the line is driven by internal reason and justification. Her work forms an entity, with presence, almost plastic and volumetric, almost weighty.

The current exhibition encompasses work in genres including landscape, still life, and flowers. Barkat works in these major genres of art history while questioning tradition. Her journeys lead into undefined landscapes, which may be deserts or other planets, ruined cities, or civilizations whose palaces and temples have collapsed.

On the large papers are the sites of marks, sensation of seismic events, tremors from under the surface, lines that collapse into no-place and every-place. Barkat's paintings maintain the absurd of the absence of "landscape." Landscape is a concept, an assembly of fragments of reality leading to the meditative edges of the works, to a quality of doubt.

למרות הנגיעה בפריעה של סדר, העבודות מדויקות – ברקת עובדת בלי רשת ביטחון של תיקון, כאילו צליל גבוה, כמעט מעבר לסף השמיעה שלנו, מסמן את התו, את הרגע המסוים שבו הסתיימה העבודה. נאמנותה של היוצרת היא לחוויה החזותית שהאמנות עוצרת לפני שתחמוק אל השכחה שמכתיב הזמן.

החומריות של העבודות מביסה את הדו-ממדיות של פחם על נייר, הטכניקה שבה עשויות רובן. ביצורן הציור של ברקת צפונים זיכרונות של עיסוקה בקרמיקה ובזכוכית, בצורפות ובאדריכלות, מנעד של רגישויות השב ומבליח בתוך עבודות מורכבות, האינטימיות והשליטה שיש לברקת ביצירה של תחושת נפחיות, של מה שיש בתוך החומר ואחריו, של מה שהופך מרחב למקום. בדו-מימד מסתתרת חוכמת הידיים; בפחם ובגרפיט. לזרימת הקו סיבה פנימית, צידוק. העבודות הן ישות נוכחת, כמעט פלסטית ונפחית, כמעט כבדה.

בתערוכה נופים וציורי טבע דומם, ופרחים. אלו הן סוגות מרכזיות, עמודי תווך של תולדות האמנות. ברקת פועלת בתוך מסורות אלו כמי שמטילה ספק, מציפה אמביוולנטיות. המסעות הנפרשים בעבודות מוליכים אל נופים לא מוגדרים: ספק מדבר או כוכב לכת אחר, ספק ערים חרבות, תרבויות שארמונותיהן ומקדשיהן קרסו.

ברקת השהתה את אותה תמצית תנועה ציורית ותנועת העין שאנו מזהים כ"נוף"; על הדפים הגדולים נראים סימני חיפוש וזיהוי העוקבים אחר תחושה של התרחשויות תת-קרקעיות, מקום של בעבוע פנימי, של מגמה סמיכה. הקווים מתקמטים לתוך עצמם, ובעת ובעונה אחת הם שום מקום וכל המקומות עצמם. בציור של ברקת נשמרת כל העת מודעות להיעדרו של "נוף" – הנוף הוא ניתוח והרכבה של מגוון אובייקטים ופרטים בתודעה האנושית – והמודעות הזו מובילה אל הקצוות המהורהרים של העבודות, לאיכות של ספק.

במבט ראשון נדמה כי בעבודות של ברקת יש פתיחות גדולה. הן מרתקות את המבט בשל מה שִׁכְמוֹס וְגִנּוּז, טָמֵן וְסָפֵן בתנועה ובקווים, בשל מה שנותר עִמוֹם.

ברקת בוחרת להשתמש בשחורים ובאפורים בלבד (מדיה מעורבת). כמי שכותבת סונטה, היא מאמצת מגבלות על ציוריה, ובתוכן היצירתיות משגשגת.

בעבודה VIII, קנבס ספוג בג'סו, יש תחושה של משקל וקושי, כאילו ברקת מעמידה אותו, את הקנבס, את מצע היצירה שלה, במבחן. מה יקרה כשיאבד את החלקות המזמינה ויהפוך לקטע ממפה טופוגרפית של חיים? אולי מפה אשר מראה כיצד ללכת לאיבוד, לתעות.

התבוננות ממושכת מגלה כיצד הצורות מתמוססות ומתגבשות לכדי דימוי פרגמנטרי של גוף, כדיכרון המבליח לרגע ונעלם. ברקת נוגעת בעדינות ובלא מעט ענווה במציאות הביניים שבין סיום להתחלה, במרווח שבין מצבי צבירה שונים של קיום.

In work No. VIII (mixed media on canvas) Barkat chose blacks and greys only, like a musician writing a sonata, she challenges herself with limitations within which her creativity flourishes.

The work is on gessoed canvas, creating a sense of weight and hardness as if the artist is submitting her canvas platform of the work to an ordeal. Extended contemplation of the work reveals how the forms melt and reform into a fragmented body image, as a memory that peers out and disappears.

It questions what will happen when the canvas loses its inviting smoothness and the painting becomes a cartographical guide to the lands of lost landscapes.

A broad movement from right to left unfolds in drawing III. Entwining lines and planes of charcoal seem to sail across the space, perhaps forming a barrier or beckoning us into an inner plane spreading out “deep” into the paper. The lines and spots of pigment act as opposing vectors, but despite the irregular format, or maybe because of it, a path (perhaps a promise) becomes clear.

Barkat’s works “breathe,” addressing Romanticism in their movement of tectonic plates. They create a primordial moment alluding to the spiritual landscapes by Caspar David Friedrich (1774-1840) in his quest for the Sublime.

We can see something has become lost but reappears, enciphered under the surface of the work, below the strokes of the lines and large areas of darkness offset by the light of Grace. The huge page ends in an unraveled edge, creating a space for transformation.

מגילה גדולה נפתחת בעבודה III, כמעט אפשר לחוש בתנועה הרחבה מימין לשמאל. המקום הנגלה לעינינו מורכב, הקווים משתרגים ומשטחי הפחם כמו משייטים, ספק חוסמים ספק מזמינים למשטח פנימי המשתרע ב”עומק” הדף. הקווים והכתמים פועלים כוקטורים מנוגדים אך למרות זאת בזכות הפורמט הלא רגולרי מתחוויר דרך, ואולי הבטחה.

העבודות של ברקת “נושמות”, רומנטיות באופן שבו הן מנכיחות את מה שנדמה כתזוזה של לוחות טקטוניים, כרגע של ראשית, של פרידה, של טריפת כל הקלפים. אפשר לחשוב על העבודות הללו בהקשר עבודותיו של כספר דוד פרידריך (Caspar David Friedrich 1840-1774), מהאמנים הבולטים של התנועה הרומנטית. הנופים שיצר הם חלון להתבוננות בנפש האדם, אמצעי לחיפוש אחר ההתעלות והאחדות עם הטבע (או האל), עם הנשגב.

התחושה בעבודתה של ברקת היא כשל הסרת מסכים, אפשר להבחין במה שאבד והפך לסוד המבליח מבעד למשיחות הקווים והכתמים הגדולים. הדף הענק מסתיים פרום, מותר מקום לשינוי.

No. II eludes definitions. Barkat joins various layers into a single statement, perhaps it is a landscape in which some figures emerge, hinting at the Romantic notion of the link between the human being and land. The lines soften on the threshold of the forms, as shadows mix into the sharpness of the lines, so that the work envelopes and cradles the viewer in a lengthy "non-present."

Time is one of Barkat's materials, as are color and line. Many artworks seem to petrify time, although sometimes, as in Barkat's artworks, a parallel time is formed, an internal clock that has movement, often cyclical movement and flow.

עבודה II חומקת מהגדרות. ברקת מצרפת לכלל היגד אחד רבדים שונים ומרוחקים זה מזה. ייתכן שזהו נוף, אך מסתמנת בה דמות או כמה דמויות, עד שעולה על הדעת הקשר, הרומנטי במהותו, בין אדם לאדמה.

הקווים מתרככים על סֶפֶן של צורות, ובחדות הקווים נמהל צל כך שהעבודה עוטפת את הצופה, מערסלת אותו בתוך "אין הווה" ארוך ומתמשך.

הזמן בעבודותיה של ברקת, כמו בעבודה זו, הוא עוד אחד מחומרי העבודה, כמו הצבע והקווים. אנו חושבים לא פעם על עבודות כמקפיאות את הזמן, אולם לעיתים, וכך גם בעבודות של ברקת, נוצר בעבודה מעין זמן נוסף, שעון פנימי אשר יש בו תנועה, לפעמים מחזורית, אך גם זורמת.

Shirley Burt 2011

ציור פרחים הוא סוגה טעונה. תמימות ושמחה נכרכים בהקשרים הפיונררים של פרחים, זיכרון ציורי ואניסס של אמנים מארצות השפלה וזיכרון החמניות של ואן גוך, הזרים של שאגל או הפרחים של אנדי וורהול, הם רק חלק קטן מן הדימויים הנושפים בעורפו של כל ציור פרחים חדש.

הסחלבים הלבנים שברקת מציירת מכירים-מכילים את הזיכרונות הללו, ויוצאים לדרכם העצמאית. חלקי הצמח מתפרקים: הפרחים לענני פחם, והגבעולים והעלים לקווים שנדמה כי הם משרטטים תנועה. בדימוי האבסטרקטי כמעט, נשמר גלעין של צורה הפותח שרשרת אסוציאטיבית.

באקט של משמעת עצמית, נעצרת הרדוקציה כך שהפרח נרמז מקוויו החיצונים, כעין קליפות המסמנות את מה שהיה ואת מה שיישאר, בלי להיות אף אחד מהם. הרישום הוא עקבות, סימן בלתי אמצעי החורט את תנועות הרגש, את צמרמורת ההתבוננות.

אם בכל ציור פרחים יש ניסיון אנושי כל כך ללכוד את היפה והחולף, הרי שכאן, בכמעט הפשטה, עניינו של הציור בלכידה כפולה – של הרגע הפנימי ושל הרגע החיצוני.

Flower painting is a genre weighted by history. Innocence and joy are bound in the funerary contexts of flowers, the memory of the Netherlands Vanitas paintings, Van Gogh's sunflowers, Chagall's bouquets or Warhol's flowers are but some of the long tradition, challenging each new flower painting.

Barkat is well aware of these memories when she uses orchids as a motif and stepping stone in her work. She breaks the plant down into parts, the flowers turn into clouds of charcoal, while the stems and leaves become lines that seem to convey movement. The near-abstract image preserves a kernel of form initiating an associative chain. The drawing extracts and abstracts the very being of the flower but leaves only the contours to celebrate its passing and stillness in time.

One curved line, I called it a moon,
remained with me from my first visit to Beverly Barkat's studio.
The black charcoal line curves as if part of a reclining ellipse.
The cliché about drawing, "One line says it all," misses the point.
The line is part of the plenty formal riches of her drawing.
Yet it is still only one line.
Like Lucio Fontana's tears in the canvas,
it wounds what seems to be a soft formal system.
The line resonates in its manifestation,
stopping the viewer's breath
for a moment.

קו אחד, מעוגל, כיניתי אותו ירח,
נשאר איתי מהביקור הראשון בסטודיו של בברלי ברקת.
הקו, בפחם שחור, מתעגל כמו היה חלק מאליפסה השעונה על צידה.
הקלישאה על רישום כמעט התופס מרובה איננה ממין העניין.
הקו הוא חלק מן המרובה,
מדשנות צורנית יוצאת דופן של רישום.
ובכל זאת קו אחד.
כמו הקריעות של לוציו פונטנה, הוא פוצע את מה שנדמה כמערך צורני רך.
הקו, בולט ומתעתע בהתרחשותו על הדף הגדול,
עוצר, לרגע,
את הנשימה.